

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Block_Lawrence-Prakticky_loupez.pdb

PDB Name: Block L. Prakticky loupez
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

PRAKTICKY LOUPEŽ

Pár set metrů před benzinovou pumpou jsem ubral plyn. Začal jsem brzdit, když můj bratr Newton otevřel oči a napřímil se na sedadle.

"Nemáme už víc než galon benzinu a kdoví jestli," oznámil jsem mu. "A před námi jsou jen stovky kilometrů písku a miliony kaktusů a těch jsem už viděl tolik, že mi lezou na nervy."

Přikryl hřbetem ruky zívnutí. "Tak se mi zdá, že jsem si zdřímnul."

"To se ti nezdá."

Zívl ještě jednou, zatímco chlapík jen o pár let starší než my se odloupl od krytého předního vchodu do domku a šel k nám, pomaloučku, aby se snad nepřerazil. Proti slunci měl bílý klobouk se širokým okrajem a na sobě montérky s láclem. Dům nebyl nic moc, jednopatrový barák pobitý překládanými prkny, s rovnou střechou. Garáž vedle musel postavit ve stejnou dobu ten samý stavitel.

Přišel k mému okénku a já mu řekl, aby mi dal plnou nádržku. "Normál," dodal jsem.

Zavrtěl hlavou. "Mám jenom speciál," řekl. "Chcete ho?"

Kývl jsem a on obešel auto, aby odšrouboval uzávěr nádrže. "Má jen speciál," řekl jsem bez velkého nadšení.

"Pojedeme na něj stejně dobře jako na normál, Věrné."

"To vím taky. A vím, že je to o pět centů na galon víc čili o dolar víc na celou nádrž, a že nevíš, proč to dělá? Protože co je ti to, krucinál, platný, když chceš normál. Kromě něj tady nikdo jinej šťávu nemá."

"No dobře, vždyť ten dolar nás nezničí, Verne."

Řekl jsem, že to tedy ne, a rozhlédl jsem se kolem. Pumpa nebyla tak daleko za vozem, abych na ni neviděl, a tak jsem si mohl zkontrolovat cenu za galon a on to nebyl jen niklák navíc. Ten vykuk počítal galon o dvanáct centů draž, než účtoval za speciál kdokoli jiný.

Upozornil jsem na to bratra a rychle jsem počítal z hlavy. Dvanáct centů a niklák krát řekněme dvacet galonů, to dělá tři dolary a čtyřicet centů. "Zatraceně, Newton, ty víš, že já nesnesu, aby ze mě někdo dělal blba."

"Ale vždyť on si asi počítá svoje vyšší náklady a tak. Vidiš, že tady trčí v zapadákově, v tak mrňavým městě."

"V jakém městě? Kde tu máš jaký město? Stojíme akorát na trochu širší silnici,"

A nic víc to fakt nebylo. Dokonce ani žádná křižovatka, jenom ta barabizna s garáží vedle a na druhé straně silnice hospoda, kde reklama nabízela domácí stravu a balíčky na cestu. Pár aut u garáže, dvě se zdviženými kapotami a částečně vykuchanými vnitřnostmi. Další auto parkovalo u restaurace.

"Newte," povídám, "viděl jsi někdy šikovnější místo než tohle?"

"Nepřemýšlel jsem o tom."

"O přemýšlení nejde. Já to prostě říkám."

"Vernone, my se už nebudeme zabývat drobnějšma penězma. Už jsme si to řekli. Dneska večer budeme v Silver City.

Johnny Mack Lee už tam je a hned zrána vybereme tu banku. To všechno víš."

"Samozřejmě."

"Tak si nelam hlavu kvůli drobakům."

"Já vím," řekl jsem. Jenže my můžeme nějaký ty prachy hezky brzo potřebovat. Kolik nám zbylo? Sto dolarů?"

"Trošku víc."

"Takže ne o moc víc?"

"Vždyť zejtra bereme," řekl Newt.

Věděl jsem, že má pravdu, ale člověk se těžko zbavuje zvyku posuzovat místo podle toho, jak by se dalo vykrást. Já a Newt jsme vždycky měli slabost pro benzinové pumpy a nálevny a samoobsluhy a tak. Tam si člověk snadno a rychle přijde na své, vrazí dovnitř a zase ven a může se tak uživit. Jak se říká, třebas neprší, jen když kape.

Jenže pak jsme vyfásli rok až pět let ve státní káznici a tam jsme dostali školu. Vyšli jsme odtamtud a znali jsme správný lidi a správný způsob práce. Přisahali jsme si, že nesáhneme na drobný peníze. Člověk, kterej si tak chce rychle pomoci k pár dolarům, pracuje desetkrát častěji a bere na sebe dvacetkrát větší riziko než ten, který si dá na čas, aby připravil a provedl velkou akci. Pamatuju, jak nám Johnny Mack Lee říkal, že nedá o nic větší práci udělat banku než pekařství a rozdíl je jen v dolarech a rohlíkách.

Zvedl jsem oči a koukám, že ten moula se nám hrabe pod kapotou. "Co tam dělá, Newte? Hledá další zlato?"

"Asi kontroluje olej."

"Doufám, že žádnéj nepotřebujeme," říkám. "Protože ten je schopnej si říct o dva dolary za čtvrt galonu."

Olej jsme nepotřebovali. A člověk musel uznat, že tam všechno pečlivě překontroloval, včetně bateriových kontaktů a takových věcí. Pak zase přišel a opřel se o dvířka.

"Olej je v pořádku," povídá. "Benzinu se kára nachlastala pořádně. Ještě že jste se sem vůbec dostali. A tohle je poslední čerpadlo před hodně dlouhým kusem dálnice."

"No dobře," já na to. "Kolik vám dlužíme?"

Vyklopil tu sumu, a i když byla velická, nepřekvapila mě, protože už jsem si ji odečetl z pumpy. Když jsem pak sahal do kapsy, povídá on najednou: "O tom větráku asi víte, že jo?"

"O větráku?"

Pomaloučku kývl. "Pár mil vám asi ještě vydrží," řekl, "ale fakt je, že může odejít každou chvíli. Kdybyste na chvíli vystoupili z vozu, ukázal bych vám, o čem mluvím."

Dobrá, vystoupil jsem, Newt na druhý straně taky a spolu s tím ptákem jsme civěli pod kapotu. Sáhl za chladič, vzal tam za nějakou zatracenou věc a ukazoval nám, jak se viklá. "Větrák," řekl. "Dávali jste někdy novejš od ty doby, co ten vůz máte?"

Newt se podíval na mě a já na něj. My dva jsme o autě věděli asi tolik, jak se startuje a jak zastavuje, to bylo víceméně všechno. Jako kluk uměl Newt skvěle startovat bez klíčku. To víte, děti.

"Když tohleto chodí," pokračoval, "běží vám vodní pumpa. A taky to asi dělá dobře vašemu chladiči. Vy budete možná chtít, aby se na to podíval váš vlastní mechanik. Ale při tom, jak ten větrák vypadá, bych na vašem místě nejel moc rychle a moc daleko. Samosebou, když pojedete čtyřicítkou a čas od času zastavíte, aby se to moc nehřálo..."

Hlas se mu vytrácel. Znova jsme se s Newtem na sebe podívali. Newt se ještě ohledně větráku na něco zeptal, moula s ním zase zavíkl a vykládal nám dál o jeho funkci, což jsme jakoby pozorně poslouchali a chápavě přikyvovali.

"Heleďte," povídá pak Newt, "kolik by stála výměna větráku?"

"Tak třicet, pětadvacet dolarů, podle modelu a podle toho, kdo vám to dělá, rozumíte."

"A trvalo by to dlouho?"

"Dejme tomu dvacet minut."

"Mohl byste nám to udělat?"

Moula rozvažoval, odchrchlal si a odplívl. "Můžu," připustil. Jestli tu součástku budu mít. Já se skočím podívat."

Když odešel, řekl jsem: "Brácho, kolik si vsadiš, že tu součástku bude mít?"

"Nesázím se. Myslíš, že ten náš větrák není v pořádku?"

Jak to mám vědět?"

"To je to," povzdechl si Newt. Já si nedovedu představit, že by se v tyhle díře našel takovej vychcanec, ale musíš taky uvážít, kolik prodá benzinu a tak. Uvědom si, že co jsme přijeli, neměl jedinýho dalšího zákazníka. Možná že mu tady zastaví jedno auto denně a on se prostě hledí uživit."

"Tak mu řekni, kam si má ten svůj větrák vstrčit."

"Ale na druhý straně, Věrné, co když je to přece jen slušnej mechanik, kterej se nám snaží posloužit? Dejme tomu, že odsud vypadneme a po padesáti milích náš větrák vyplivne a vodní pumpa prorazí chladič nebo co se to tam všechno může stát. Propána, Věrné, jestli nebudeme do večera v Silver City, Johnny Mack Lee nám to neodpustí."

"To je fakt. Ale pětadvacet dolarů za větrák nám rozhodně udělá díru do financí, a co když se nakonec do Silver City dostaneme a zjistíme, že Johnny Mack Lee se špatně vyspal nebo uklouzl po banánový slupce nebo něco takovýho? Zkrátka, co bude, jestli se tam dostaneme a fuška nebude a my zůstaneme trčet v takovým zadku?"

"Pořád lepší než zůstat trčet v poušti."

"To asi jo."

Samozřejmě tu součástku měl. Člověk se musel divit, že tak mňavá benzinová pumpa může vést kompletní soubor větráků, součástek, o jakých jsem do té doby nikdy neslyšel, ale když jsem to řekl Newtovi, jen pokrčil rameny a podotkl, že na ztracený vartě se velký zásoby dají čekat, protože daleko od civilizace není možný objednávat součástky, teprve když je někdo potřebuje.

"Vtip je v tom," pokračoval, "že ať se hneš, kam chceš, všude je to buď, anebo. Buď to tě berou na hůl, nebo ti dělají laskavost, a ty nikdy nevíš, jestli je to buď, anebo."

Zatímco se moula chystal dělat s větrákem, co měl v úmyslu, my jsme podle jeho rady zamířili přes ulici na kafe.

"Ženská, co to tam vede, je docela dobrá kuchařka," tvrdil. Já sám se stravuju jedině tam."

"Stravuje se jedině tam," poškleboval jsem se. "Zkrátka ho skřípla jako on nás. Kdyby nechtěl jíst tady, může pochodovat bůhvíkam, kde se mu to bude víc líbit."

Auto, které tu předtím parkovalo, bylo už pryč, a kromě nás tam žádný zákazník nebyl. Obsluhovala žena příliš hubená a kostnatá, než aby mohla sloužit za doporučení vlastní kuchyně. Vyrudlé plavé vlasy měla svázané červeným šátkem a trůnila na vysoký stoličce, kouřila cigaretu a byla zahlobbaná do časopisu Správná vyznání. Objednali jsme si jablkovej koláč za dolar klínek a kafe po pětadvaceti centech za hrnek. Jak jsme jedli, zastavilo venku auto a nějaký mužskej v obleku a s kravatou si od ní koupil balíček cigaret. Platil dolarovou bankovkou a zpátky nedostal víc než dva deseticentňáky.

"Myslím, že už vím, proč ten vykuk na druhý straně silnice má tak vysoký ceny," pošeptal mi Newt. "Potřebuje každej dolar, jestli se stravuje tady."

"Ta ženská si snad započítává i datum."

"Všimnul sis, co u ní stojí alkohol? Sedm dolarů za láhev bourbonu Ancient Age. A to není ani čtvrtka, jen pětinka."

Pomaloučku kývl. "Mně jen vrtá hlavou, kde všechny ty prachy mají."

"Brácho, na to nesmíme ani pomyslet."

"Trocha myšlení člověku neuškodí."

"A pak, dnes každé platí kreditkou. Turisti je mají prakticky všichni a jeho pravidelný zákazníci si asi vedou měsíční záznamy a platějí najednou šekem."

"My budeme platit hotově."

"Inu, při našem povolání si těžko můžeme otevřít úvěr."

"Jiný lidi mu určitě taky platí hotově. A taky za jídlo a pití musejí brát hotový peníze, nebo aspoň většinou."

"A na kolik to asi za den vyjde? Měj rozum. Při tak malejch tržbách..."

"Už jsem na to myslel. Ale uvědom si, jak mají daleko do své banky, ať už je to, kde chce."

"No a?"

"Určitě neukládají denní tržbu každé večer. Spíš tam zajiždějí jednou za týden, možná za dva."

Newt o tom přemýšlel. "Můžeš mít pravdu," připustil. "Ale pořád mluvíme o malejch penězích."

"No já vím."

Ale když jsme platili za koláče a kávu, Newt obdařil tu tetku úsměvem a řekl jí, že na koláči jsme si pochutnali (i když nebyl nic moc) a že její manžel na druhé straně ulice koná záslužnou práci na našem autě.

"Copak to, on pracuje opravdu dobře," prohlásila.

"Vyměňuje nám větrák," řekl Newt. "Počítám, že k vám chodí asi hodně lidí kvůli novým větrákům."

"To ani nevím," řekla na to. "Víte, já autům moc nerozumím. On je mechanik a já kuchařka, tak to máme rozdělený."

"To mi připadá rozumná dělba," pochválil ji Newt.

Když jsme přecházeli ulici, oddělil Newt dvě dvacítky z našeho svitku bankovek a vstrčil si je do kapsičky košile. Připomněl jsem mu benzin a on přidal další dvacítku. Rychle přepočítal zbytek naší hotovosti a rozmrzele potřásl hlavou. "Bližšíme se náramně rychle k nule," řekl. "Doufáme, že Johnny Mack Lee bude tam, kde má být."

"Byl na něj vždycky spoleh."

"To je svatá pravda. A kéž ta banka je takový sousto, jak říká."

"Doufám."

"Dvacet tisíc na jednoho, říkal. A přej by to mohlo hodit i třikrát tolik. Nehněval bych se, kdyby to tak dopadlo, brácho."

Řekl jsem, že mě by to taky nevadilo. "Člověku pak připadá hloupý i jen pomyslet na drobný prachy."

"Přesně to jsem ti povídal."

"Já jsem na to nikdy vážně nepomejšlel, fakt. Rozhodně ne tak, že bych to chtěl udělat. Čistě jen jako duševní tělocvik, ten dělá mozku dobře."

Bratrsky mě plácl do ramene a trochu jsme se zasmáli. Pak jsme šli k místu, kde si chlápek s velkým kloboukem hrál s naší károu.

Zakřivenil se na nás od ucha k uchu a ukázal nám k obdivování kus plechu. "Váš starej větrák," vysvětlil, pro mě celkem zbytečně. "A teď popadněte tady tu součástku. Správně, tam. Zkuste jí otočit."

Zkusil jsem to a šlo to ztuha. Na Newtonovi chtěl to samý. "Sedí," minil Newt.

V duchu jsem se podívoval, jestli se má větrák točit ztěžka nebo lehce nebo vůbec ne. A jestli to byl náš původní větrák nebo nějaký šmejda, kterej měl po ruce pro takovej případ, a věděl jsem, že bratru Newtonovi vrtá hlavou to samý. Přál jsem si, aby nás ve státní káznici naučili něco užitečného, aby nám třeba dali základní auto-mechanický kurz. Místo toho mi ve vězeňský prádelně málem odměřili maso od kostí a Newt musel do zblbnutí šít poštovní pytle, což obojí v civilním životě moc neuplatníte, zvlášť když má na tohle podnikání monopol státní vězeňství.

Zatím Newt vytáhl z kapsičky u košile tři dvacítky a teď je narovnával a uhla-zoval. "Tak to spočítáme," říkal. "Šestnáct a něco za benzin a za větrák jste počítal třicet až pětatřicet, tak kolik to bude dohromady?"

Ukázalo se, že ten součet dělá skoro osmdesát pět dolarů.

Větrák byl dražší, než mechanik odhadoval, jeho cena vylezla na dvačtyřicet dolarů, a to jen za součástku, nemluvě o práci, která zatížila, náš účet dvanácti dolary. A při práci pod kapotou přišel náš přítel na několik věcí, který se bez jeho zásahu neobešly. Například řemen našeho větráku mlel evidentně z posledního a mohl se přetrhnout každou minutu.

Ukázal nám, jak se opotřeboval a že držel jen na dvou třech vláknech.

Tak ho vyměnil a s ním i hadičky od chladiče. Přehrabal hromadu svého odpadu a vylovil pár hadiček, který přej byly v našem voze. Guma to byla stará, plná prasklinek a v každým případě hnusně smrděla.

Prohlídl jsem ty hadičky a souhlasil s ním, že byly v hrozném stavu. "Takže jste se dal prostě do toho a vyměnil je z vlastní iniciativy."

"No, já vás nechtěl vyrušovat při jídle," prohlásil.

"To bylo ohleduplný," řekl Newt.

"Říkal jsem si, že budete rádi, když to dám do pořádku. Kdyby vám prasknul třeba řemen větráku nebo ty hadičky, museli byste se vracet hodně daleko. Ale to se rozumí, dělal jsem to bez vašeho souhlasu, a když budete vážně chtít, abych dal pryč ty nový a vrátil starý..."

O tom samozřejmě nemohla být řeč. Newt se na mě díval dobrou minutu a já zas na něj, potom vytáhl roličku našich bankovek, teď už tak hubenou, že ani roličku nepřipomínala, a odloupl další dvacítku a desítku a přidal je k těm třem dvacítkám z kapsičky u košile. Držel ty peníze v ruce a díval se na ně a potom na toho moulu a potom zpátky na peníze a ještě jednou na toho moulu. Bylo vidět, že si něčím strašně láme hlavu, a já měl dojem, že vím, co to je.

Nakonec se zhluboka nadechl, hlučně zas vzduch vyfoukl a povídá: "Krucinál, já si myslím, že to stojí za to, když teď máme auto v dobrém stavu. To poslední, co bysme si přáli, by byly nějaký zatracený potíže s tou kraksnou, takže to asi

za to stálo. Tím jsme se teda vyrovnali, jo? Máme vůz v pořádku a nemusíme si s ničím dělat starosti, je to tak?"

"No," přikyvoval ten moula. Podívali jsme se na něj. Jedny věci jsem si všim."

"Nepovídejte."

"Koukněte se laskavě sem," vybídl nás. "Všimněte si, jak máte opotřebenější ten kroužek na vršku tlumičů. To mě na to upozornilo. Jak vidíte, vaše auto stojí na hydraulickém zvedáku, protože jsem si předtím prohlížel vaše tlumiče. Já bych vám to teď zvednul ještě jednou, abyste se přesvědčili, v čem je malér."

Pak otočil nějakým vypínačem, mašinu to zvedlo nad zem a on potom pod ní ukazoval, kde jsou naše tlumiče oddělané a kde něco řeže do něčeho jiného a začíná to ohýbat rám.

"Jestli máte čas, měli byste mě nechat, abych vám to dal do pořádku," hučel. "Protože jestli si necháte huntovat rám ještě víc a celej předeek se vám sesype, tak kde budete?"

Museli jsme si dlouho prohlížet spodek auta. Bylo bez debaty, že tam něco tlačí na něco jiného a škodí tomu. Co to vlastně ksakru znamená, to mi unikalo.

"Musím si o tom promluvit s bratrem," řekl mu Newt, vzal mě v podpaží a šli jsme stranou.

"Tak co tomu říkáš?" podíval se na mě. "Připadá mi, že to ten vykuk kapánek přehání."

"Rozhodně. Ale ten řemen k větráku byl mizernej a ty hadičky šíleně ztvrdlý."

"To je fakt."

"Ovšem jestli to byl náš řemen a naše hadičky, a ne nějaký šunty, který se mu tady všude válejí."

"Přesně to mě napadlo taky, Verne."

"A ty tlumiče..."

"Něco pod tím vozem určitě v pořádku není. Něco tam zaručeně řeže do něčeho jiného."

"Já vím. Ale taky nemůžeš vyloučit, že on popad pilník nebo něco jiného a poškrábal to tam sám."

"Zkrátka a dobře, buď je to lump, nebo svatej."

"My ovšem víme, že svatej není, aspoň při těch jeho cenách za benzin a při tom, že nám vykládal, jak se stravuje přes silnici, a někdy, že to tam vede jeho vlastní žena."

"Tak co uděláme? Pojedeme do Silver City s těma tlumičema? Já ani nevím, jestli máme vůbec peníze na takovou opravu."

Šli jsme k němu a ptali se ho, kolik by stály ty tlumiče. On vzal tužku a papír a vyšlo mu, že součástky, práce, zdanění a všecko vyjdou na pětáctýřicet dolarů. Newt a já jsme šli zase stranou, on spočítal svoje peníze a já vylovil po kapsách taky pár dolarů, takže se ukázalo, že můžeme zaplatit, co mu dlužíme, i ty tlumiče a ještě nám zbudou celý tři dolary. Podíval jsem se na Newta, on na mě a s povzdachem pokrčil rameny. Známe se tak dobře, že si umíme říct moc a nemusíme ani promluvit.

Řekli jsme tomu moulovi, aby se do toho dal.

Zatímco instaloval tlumiče, šli jsme s Newtem přes ulici a poručili si pár kuřecích steaků. Nebyly špatný, i když cena řvala do nebe. Zalili jsme kuře každej jedním pivem a pak jsme si dali kafe. Zdá se mi, že jsem leckdy pil lepší.

"Vy jste měli myslím štěstí, že jste zastavili tady, hoši," řekla ta ženská.

"Je to náš šťastnej den, vážně," odpověděl jí Newt. Zatímco jí platil, prohlídl jsem si paperbackový knížky a časopisy.

Některý z nich byly zřejmě starý nebo antikvami, ale o slevě nebyla nikde zmínka, což mě moc nepřekvapovalo.

Nepřekvapilo nás ani to, že když jsme se vrátili, byly tlumiče namontovaný a náš přítel s širokým kloboukem si drbal hlavu a hlásil nám, že zadní tlumiče jsou na tom ještě hůř než přední. Vyzvedl auto ještě jednou do vzduchu, aby nám ukázal plno dalších věcí, který nám moc neřikaly.

Newton povídá: "Víte co, pane, my jsme si s bratrem promluvili. Musíme uznat, že jsme tuhle káru zanedbávali a rozhodně bychom to měli napravit. Jestli jsou ty zadní tlumiče špatný, vyhod'te je a dejte nový. A dokud jsme tady, řekl bych, že zaručeně potřebujeme vyměnit olej."

"A já přitom vyměním i olejovej filtr."

"Udělejte to," řekl mu Newt. "A nedivil bych se, kdybyste našel ještě plno dalších věcí, kterejm by neškodila správa."

My sice nemáme kdovíkolik času ani kdo-víkolik peněz, ale dvě hodiny nás nezabijou a jsme šťastní, že jsme natrefili na mechanika, kterej se vyzná. Takže my uděláme to, že si najdeme místečko někde ve stínu, tam si pohovíme a vy to auto prohlídnete z gruntu a zjistíte, co všechno potřebuje. Jenom věci, který se musejí udělat, ale to vy posoudíte nejlíp."

No, řeknu vám, že věci k opravě našel požehnaně. Tu a tam přijelo nějaký auto a on musel čerpat benzin, ale určitě lví podíl z jeho času jsme urvali my. Vyměnil čistič vzduchu, vyčistil karburátor, vyměnil olej a olejovej filtr, vyladil motor, vypustil a vypláchnul chladič a napustil novou chladicí kapalinu, dal nám nový svíčky, udělal to a ono, prostě každou pitomost, která ho napadla, a řekl bych, že v tom autě nevyměnil jen ty součástky, který neměl na skladě.

Po celou tu dobu jsme s Newtem seděli ve stínu a popíjeli kolu z lahví. Každou chvíli ten pták přišel a líčil nám, co zase našel k udělání, a my jsme se na sebe podívali, pokrčili rameny a řekli mu, ať neváhá a udělá, co je potřeba.

"To jsem blázen, co všechno na tom našem autě bylo v nepořádku," řekl mi Newt. "A já měl dojem, že jezdí docela dobře."

"Prokristapána, vždyť já jsem tady zastavil jen proto, že jsem musel tankovat. Leda ještě čtvrtku oleje, a přitom se ukázalo, že olej je snad to jediný, co jsme nepotřebovali nebo tak to aspoň vypadá."

"Mělo by to ale jezdit mnohem líp, až s tím bude jednou hotovej."

"To by teda mělo. Vždyť ten člověk buduje kolem zapalovače cigaret úplně nový auto."

"A kolem hodinek. Těm snad nechybí nic, až na to, že se za den o pár minut zpožďujou."

"Panebože," zasténal Newt, "o těch pár minutách mu neříkej, nebo se odsud jakživi nedostaneme."

Moula vyčerpal celé dvě hodiny, které jsme mu dali, a ještě asi dvanáct minut navíc, pak přišel k nám do stínu a předložil nám účet. Bylo v něm všechno pěkně vyčísleno, všechno zapsáno na svém místě a sečteno a zakroužkováno

suma v pravém dolním rohu zněla 277 dolarů a 45 centů.

"To jsou pěkný peníze," řekl jsem.

Pošoupl si širák do týla a rukou si přetřel čelo. Je v tom hodně práce," pravil. "Musíte uvážit tu hromadu součástek a spoustu práce."

"No, to jistě," souhlasil Newt. "A jak vidím, všechno jste to řádně sečetl a spočítal."

"Černý na bílým," dodal jsem. "A nemůžeš k tomu součtu říct, že jsou to drobný peníze."

"To nemůžeš," potvrdil Newton. "No tak, pane, já teď zajdu do vozu pro nějaký ty peníze. Verne?"

Šli jsme k autu společně. Je to psina, jak se věci někdy vyvinou," řekl Newt. "Na mou duši, že lidi jsou někdy prostě přinucený něco udělat. Moje čestný slovo, že jsou. Co jsme my dva chtěli jinýho než natankovat benzin?"

Jen plnou nádržku, nic víc."

"A teď to máme," řekl. Otevřel dveře na straně spolujezdce, počkal, až ze západu na východ přejede nějaký pick-up, pak otevřel přihrádku na rukavice. Pro sebe si vzal osmatřicítku a mně dal revolver, dvaatřicítku. Já se vyrovnám s tím našim dobrým kámošem," řekl dost nahlas, aby ho řečený kámoš slyšel. "Ty bys mohl zatím skočit přes ulici a přinést nám na večer něco k pití. Člověk neví, kdy zase narazí na obchod s lihovinami."

Šel jsem a mírně ho plácl do paže. Zasmál se, jak to dělává, já si dal dvaatřicítku do kapsy a vykročil přes cestu k restauraci.